

ĐỂ GIÓ CUỐN ĐI

" Sống trong đời sống cần
có một tấm lòng. Để làm
gì em biết không? Để gió
cuốn đi"

Những kỷ niệm thật đẹp của tôi, một cô giáo ở trường Dự bị Đại học thành phố Hồ Chí Minh là những năm tháng làm chủ nhiệm lớp. Một công việc mà có lẽ luôn cần có "một tấm lòng", "một tấm lòng, để gió cuốn đi"!

Nhớ năm đó, tôi chủ nhiệm một lớp cử tuyển. Trong lớp đó có một em gái với dáng người ốm ốm, da trắng xanh, vẻ mặt buồn buồn. Nghe các bạn nói là em ở ký túc xá hay khóc. Tôi gặp em để hỏi thì biết rằng mẹ em mới mất tuần trước. Gia đình em vừa tổ chức tang lễ cho mẹ em xong thì em lên trường nhập học. Tôi hỏi em có muốn đến chùa không, em gật đầu. Tối đó, tôi dẫn em đến một ngôi chùa gần trường. Trong tiếng tụng kinh của chùa, trong hương nhang trầm ấm áp, em khóc nức nở. Tôi vụng về không biết an ủi thế nào, chỉ biết ôm vai em, dỗ dành "Em muốn khóc thì cứ khóc đi". Em đã ra trường nhiều năm rồi nhưng mỗi lần đi ngang ngôi chùa đó, tôi lại nhớ đến em - em học sinh mồ côi mẹ năm nào.

Một ngày của năm trước, tôi chở con đi học ở Trung tâm ngoại ngữ. Có một người phụ nữ chắc hơn 30 tuổi, tóc ngắn, nhìn tôi tần ngần rồi hỏi có phải tôi là cô Thuỳ, hồi trước dạy ở trường Dự bị Đại học không. Sau khi nói chuyện với em thì tôi mới biết ngày xưa em là lớp trưởng của lớp cử tuyển C5AB, lớp chủ nhiệm đầu tay của tôi. Tôi ngỡ ngàng khi nghe em nói bây giờ em đã là bác sĩ, đang làm việc ở bệnh viện Chợ Rẫy, em đã lập gia đình, đã sinh 2 đứa con và cũng đã học xong chương trình thạc sĩ. Tôi bồi hồi nhớ lại các học sinh của năm học ấy và không ngờ rằng mười lăm năm đã trôi qua. Mười lăm năm, bao nhiêu học sinh trong lớp chủ nhiệm của tôi đã trưởng thành, đã bước những bước thật dài từ ngôi trường Dự bị Đại học thành phố Hồ Chí Minh.

Những năm làm giáo viên chủ nhiệm, tôi cũng không ít lần trăn trở khi trong lớp có những học sinh chưa ngoan, học chưa tốt. Năm ấy, lớp chủ nhiệm của tôi, cũng lại là một lớp cử tuyển, có một em nam đã học cử tuyển lần này là lần thứ hai. Em học khối B, nguyện vọng được ghi trong Phiếu điều tra là vào Đại học Y dược. Vì nguyện vọng này là nguyện vọng của gia đình em, chứ em thật sự không muốn. Cuối năm học đó em cũng vào được một ngành của Đại học Y dược nhưng một thời gian sau, tôi nghe các bạn học cùng trường nói rằng em thường xuyên nghỉ học nên kết quả thi rất kém, môn nào cũng kém. Tôi buồn cho em và tôi thấy thương cha, thương mẹ của em. Tôi thương tấm lòng làm cha, làm mẹ của họ.

Vậy đó, ai đã từng làm giáo viên chủ nhiệm, từng tươi cười đón học sinh lớp chủ nhiệm vào đầu năm học rồi bồi hồi chia tay các em ra trường mới hiểu được " Sống trong đời sống cần có một tấm lòng" Một tấm lòng, để gió cuốn đi!

11/2021

LÊ THỊ KIM THUYỀN